

סמל פכטר יוסף

211201

בן פניה והרש

נולד ב- ל' כסלו תש"ט 1.1.1949

התגייס לצה"ל ב- נובמבר 1966

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- ג' אייר תשכ"ט 21.4.1969

בהיתקלות בגבול ירדן.

פכטר, יוסף ("יוסי")

בן הרש ופניה. מניצולי השואה. נולד ביום ל' בכסלו תש"ט (1.1.1949) בעיר קאסל אשר בגרמניה. כאשר היה יוסף בן שלושה חודשים עלו הוריו לארץ ולאחר שגרו בחיפה וביפו זמן מה עברו למושב חצב ליד גדרה. שם התגוררו שמונה שנים ויוסף למד חמש שנים ראשונות בבית ספר יסודי. שנה אחת לאחר מכן גרו בנה שאנן ועברו לבן עמי, מושב בגליל המערבי. יוסף היה אז בכיתה ז' ואת לימודי בית הספר היסודי סיים בבית הספר האזורי אשר ברגבה. שנתיים בלבד למד בבית הספר התיכון האזורי ושנה נוספת למד את מקצוע המסגרות בבית הספר "עמל" אשר בקרית חיים. יום גיוסו הגיע בנובמבר 1966 והוא סופח לחטיבת "גולני". בחטיבת "גולני" עברה עליו מלחמת ששת הימים. הוא לחם בשכם, בג'נין וברמת הגולן.

בתום המלחמה עבר קורס חובשים ולאחר מכן שירת במקומות שונים, כגון: כיסופים, ניר עוז, עמק בית שאן ועוד. כשנה לאחר המלחמה נפצע ע"י רימון, אושפז בבית החולים בפוריה וחזר ליחידתו. שבועות מספר לפני שנפל היה לחובש צבאי והיה יוצא לפעולות ולסיורים רבים בקרבת הגבול, הוא עמד לעבור קורס קצינים אך בתקרית גבול, כשסיורו הותקף ע"י מארב ירדני, נפל. זה היה ביום ג' באייר תשכ"ט (21.4.1969).

הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בנהריה. מפקד היחידה, במכתב תנחומיו להורי יוסי, תיאר את הקרב אשר בו נפל: "יוסי השתתף בסיור לאורך הגבול הירדני באזור רמת הגולן, כאשר במפתיע נפתחה אש ממוצב ירדני הסמוך לדרך. כל אנשי הסיור קפצו מן הזחל"ם ואילו יוסי נשאר בו והפעיל את המקלע כשהוא מחפה על חבריו אשר מצאו לעצמם מחסה. תוך כדי כך פגע בו כדור האויב והוא נפצע קשה. הוא פונה מיד בהליקופטר לבית החולים אך בדרך מת מפצעיו". והמפקד ממשיך לתאר את דמותו: "בנכם יוסי בגדוד כחובש פלוגתי, בתפקידו זה שימש כדמות מרכזית בפלוגה והיה אהוב על חבריו ומפקדיו. הוא היה אחד מאותם חיילים מועטים אשר מעצבים את אופי היחידה... יוסי היה חובש. תפקידו היה לעזור לחבריו ולהקל על פצעייהם. אולם הוא לא הסתפק בכך והיה שש אלי קרב ומתנדב לכל פעולה. בשעת התקרית בה נפל, ניסה אחד המפקדים להזיזו מהמקלע ולירות במקומו, אולם הוא לא הסכים. דבריו האחרונים לפני שנפצע היו: "כשאני מפעיל את המקלע אני מגן על חברי בצורה היעילה ביותר". אין מלים בפינו לנחמכם". לאחר נופלו הוציאה משפחתו חוברת לזיכרו בשם "יוסי".

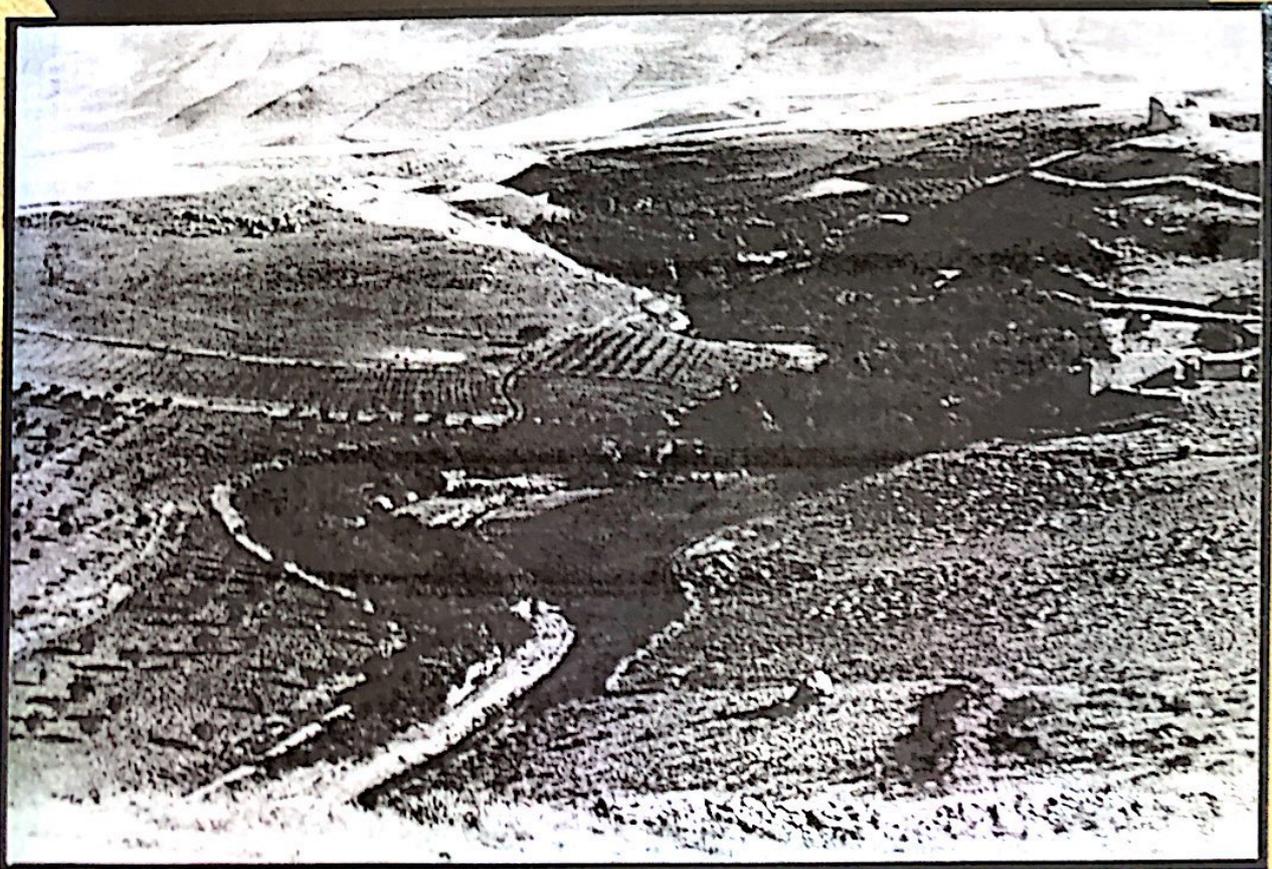
באימונים

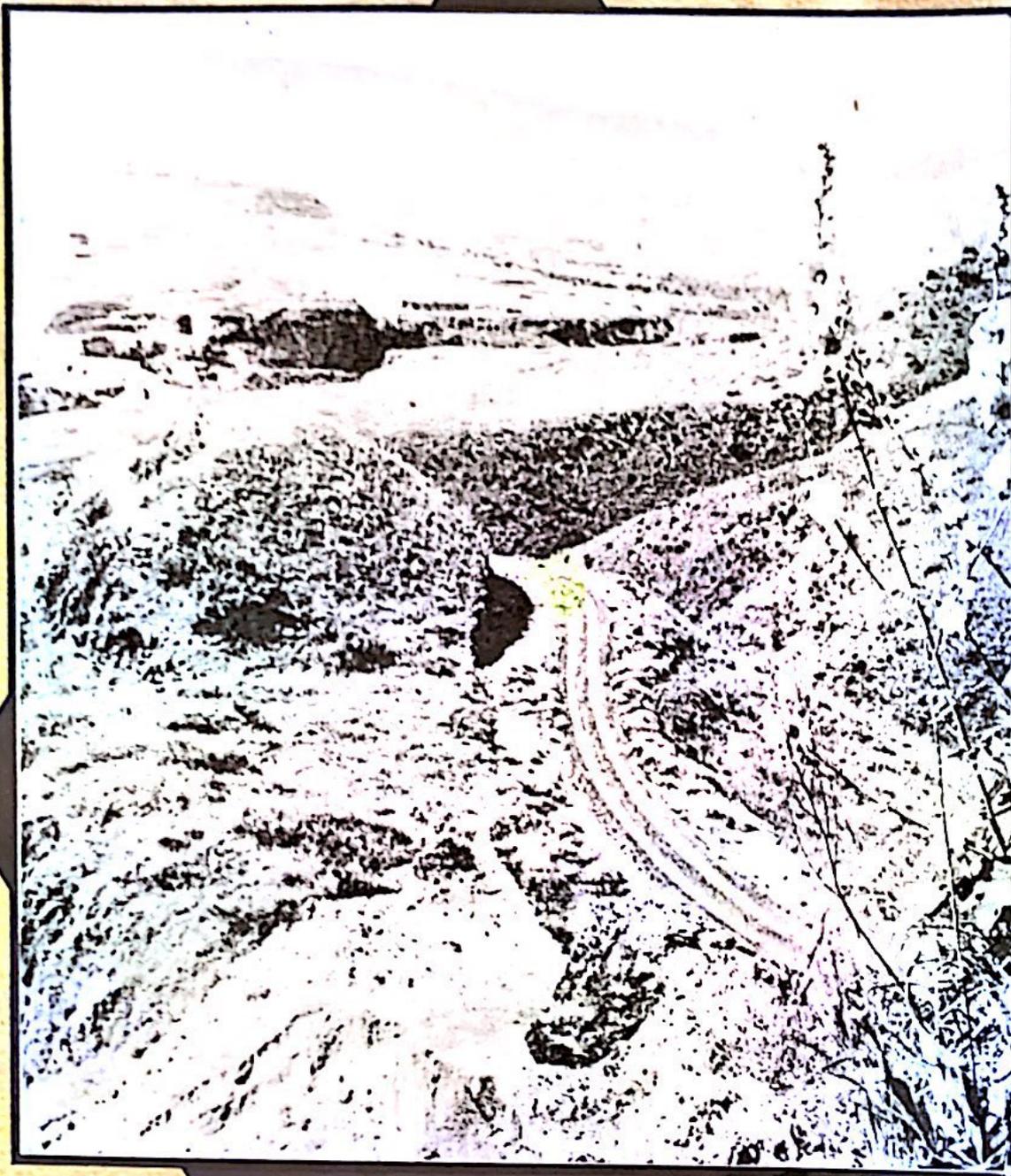

"... וכשהוזרק אשוכיח עצמו כחייל
עשה לאת על הצד הטובה ביותר."

בתעסוקה מבצעית

מקום נפילתו של יוסף

לזכרו של יוסי

היה זה דקות מועטות לאחר שעמדתי דום ביום הזכרון לזכר הללי מערכות ישראל, הפקידה קראה לי והראתה לי את העתון. הבטתי בו — ונשארתי הכום. בעת שכברתי את זכרם של הנוסלים, הובא למנוחת עולמים הטוב שבחברי — יוסי.

ממש קשה להאמין, קשה להסתגל למחשבה שיותר לא אראהו. רק לפני שבוע נפגשנו במועדון והוא כדרכו עליו ותדור רוח חיים שהדביק בה את שאר חבריו, בילינו במועדון עד הצות. לאחר מכן ישבנו בכיתו עד אור הבוקר. רקמנו הכניות לעתיד; דברנו על הטוב והנאה שבחיים; המלה מות לא היתה קיימת עבורנו, אולם עתה נותרו רק זכרונות על ידיד ששמו הרום עמוק בתוככי לבי.

ככל שאנסה להאדיר את שמו נשאר עוד מקום לחוספות. שכן שנות נעוריי היו שזורות יחד ומתוכן נשקפים חוס לב, עליצות ונכונות לתת עזרה לנזקק, מעולם לא ראיתיו כועס — תמיד קבל דברים ברוח טובה גם אם לא היו לרוחו.

חיי החברה היו אהובים עליו, והיה בין מארגני ערבי ההווי. מידו פעם בצע תעלולים שהפיתו רוח חיים רעננה. יוסי היה כשרוני, ובזאת אפשר להוכיח אם חבקר במשק הוריו — שרוב המבנים שבו הם מעשה ידיו.

תכונות אלה השתקפו גם בעת שרותו הצבאי. יוסי לא התאונן מעולם שקשה לו. הוא בצע את כל אשר הוטל עליו; לא נרהע ממכשולים. אם זה בתקופת הטריונות או במלחמת ששת הימים בה נלחם כרמת הגולן, התמורה היחידה שחלה בו כפי שכתב לי במכתביו — „מאורעות אלו עשו אותי רק יותר קשוח ממה שהייתי“.

כעת לא נותרו בי אלא זכרונות על הטוב שבחברי — יוסי ז"ל.

ש ל מ ה

בן משק טוב וחרוץ. היה דוהר על כלי העבודה בשדות, מעלה על רגליו את המגפיים או יוצא עם נעלי הצבא הגבוהות, כשמחצית גופו חשופה לשמש. יוצא לעשות כל עבודה ותמיד חושב אילו שינויים אפשר להכניס, אילו פטנטים אפשר להוסיף על מנת ליעל. ואחרי שבצע הלחמה פה והלחמה שם נוהג היה להביט על יציר כפיר כשהוא מתענג על שלמות היצירה והצלחת הפטנט.

גם אם בא רק ליום אחד, כולו רצוף מאימון החורף או הקיץ, וסובל מחסור חמור בשעות שינה, גם אז היה יוצא תחילה לראות את המשק, לעמוד על השינויים שדלו, ומשחרר את אביו מהעבודה או מצטרף על מנת לעזור לו.

הוא השפיע על הוריו שלא למכור את המשק אלא להוסיף ולפתח אותו, שמה פעם יבואו יעקב יורם אורי וגבי ואחרים ויקימו משקים פורחים או אז גם לו, לייסי, יהיה משהו לבנות עליו. תכניות שפרחו ונקטפו בכח שאינו נתון לשליטתנו.

חבר שאפשר לסמוך עליו, בן שאפשר להתגאות בו, אח שניתן ללמוד ממנו, חייל — מבצע למופת, דוגמא לאחרים. אל אלהים אם-כן על מה ולמה?

אם עומדת על הדרך ופניה צפונה, לשוב בנה מצפה היא ממאנת להאמין. אב שכול, בנו — אונו וכל כחו איננו. כל תכניותיו נגזו, כמעט כבר אין על מה ולמה לעמול, רק הספור נשאר; ספור חיים קצר ומלא שמשחזרים אותו בעזרת אלבומים ומכתבים. בן, אתה, חייל ורע והכל על הצד הטוב ביותר, או בשם אלהים על מה ולמה? ! ראובן, יוסי, ברוך.. ואלהים עוד כמה? עד מתי?

אך אנו, רק ככל אשר לאל ידינו לעשות נעשה. הכבוד אותו רכשת בין ידידיך במשך חיך יוסי, ודמותך, הם אשר ישארו בינינו לנצח נצחים, אותם אין לקחת מאתנו, אבל אותם בלבד. זכרך, יוסי, לא ימוש מקרבנו לעד.

ג ב י

ליל עלטה היה. הירח שרק אתמול היה מלא גאה, כולו זורח ומכסיף. נחבא היום, מנראה נפחד הוא. ונס במהרה, נחפו לו; אין הוא יכול להשליך טוב אורו כתמול שלשום. כי פני השמיים נעשו קודרים ועצובים. עננים גדולים ושחורים. עננים אפורים ומאימים. סוככים מעל ראשי הבחורים החינניים, ורוח קרירה ולחה נושבת, נושקת את שפתותיהם הרכות ומלטפת את אזניהם הקרירות והמצויקות. השביל הצר שוב פונה ימינה והפלוגה נעה זעה בתוך השביל, והנה הוא מתנשא ועולה בחרי אף והבחורים משרכים רגליהם במעלה. קול שקשוק של מרגמה נשמע; ישראל הוא אשר רץ לסגור את הרווח שיצר, ואחריו כולם מרימים רגליהם ובקושי רב עושים כמוהו. ופתאום בין ההרים המתנשאים והואדיות הצרים מצפון ליריחו נשמעים צלילים שונים. אלי רץ ומטלטל את הבזוקה פעם ימינה ופעם שמאלה, פעם מכה בעווי ופעם חובטת באבום התגור. והמפקד מרים קולו או בשקט ובלחש — כאילו נבלע קולו — וזאת כדי שהאויב האורב לא יצליח לגלות את כוחו. ולפתע אף לו רץ לו עלם בלונדיני שרגליו נחמפות וידיו מתנועעות, כתפיו כאילו שוקעות, גבו מעט כפוף — כי המשא שהוא נושא אינו כלל עלוב. ומסביב למהנו נראים כל מטלטליו; מחסניות חמש ואולי שש, רמניה למשמנת ומשחולת, שתי מימיות עמוסות, דחוסות ומלאות, והרבה תחבושות ארוכות, גדולות וקטנות. אך למה כל כך הרבה מיטען, ולמה תחבושות הרבה? אה — זהו החובש, ד"ר פכטר שמו ולו שני סוגי כדורים: כדורים רגילים המיועדים לבני האויב המרצחים, וכדורים לבנים שטוחים ועגולים לחבריו האהודים והחביבים. הראשונים פוצעים, קוטלים ומשחיתים, והשניים מרגיעים, מחלימים ומרפאים.

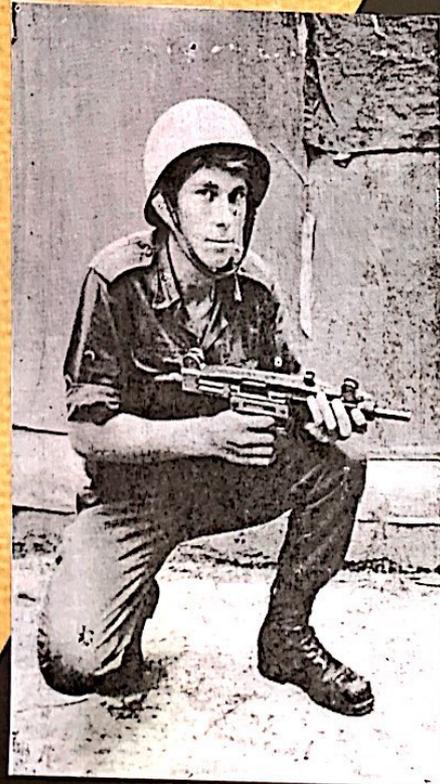
לא כל אחד מסוגל לשאת על גופו שני סוגי כדורים. רבים יודעים מהו חומר נפץ ולמה הוא נוצר וכיצד הוא מופעל, אך לא רבים יודעים מהו פירלגין ונובלגין; מתי הוא ניתן ולמי הוא ניתן. וד"ר פכטר — הוא יוסקה החובש — יודע את שתי התורות. הוא מכיר הרבה תורות ועושה אותן היטב...

ולפתע נשמע קול שריקה חרישית, וכולם מיד נשכבים על האדמה הקרה. חלק מהלוחמים לטפו שיחים רטובים ורכים אך נוחים, וחלק חובקים גרגירים קטנים דוקרניים ומאוד מכאיבים. אולם לפכטר הגרגרים לא הפריעו; הוא היה עייף מכדי לחוש אותם. האלונקה אותה נשא על כתפו השמאלית היתה לו למשען הוא הניח אותה מתחת לחזהו שטוף הזיעה ופלט אנהה קלה, עצם את עיניו היגיעות ממאמץ; הוא ידע שכל זה ימשך מספר דקות לכן החליט לתת מרגוע לנפשו ולאסוף כוח להמשך דרכו.

והנה יד קרה אוחזת בכתפו, זה היה חריוזי ה"מאגיסט" אבי המקלע הגדול של המחלקה, ושואלו: "תגיד יוסי, קרה משהו?" "לא שמעת יח טמבל, נשמע איזה רחש מזרזר מעבר לואדי, ועכשיו שכב, ותהיה בשקט! השיב יוסי. ושוב הדממה שבה והפלוגה המשיכה בדרכה. השביל התפתל ונעשה צר יותר ולפתע קול חבטה נשמע. היה זה ציון המקלען שמעד והחל להתאתן על כאבים חזקים. למראה זה קרא שלום חברו: "חובש! חובש! יש..." חבטה על פיו בלמה את קולו. היה זה יוסי שכבר נמצא במקום. מיד פתח חגורו רכן עליו ושאלו למקום כאבו. נתן לו מים לחזק את רוחו והוציא משולש לקבע את קרטולו. ושוב הפלוגה ממשיכה, היא נושאת רגליה בכבדות אך במהירות — עליה להגיע ליעד בהקדם. הדרך נמשכת ונמשכת ונדמה שאין לה סוף. עוד הר עולים ולעוד ערוץ נכנסים, גבעה קטנה מקיפים ומתוך עמק יוצאים. ושוב ושוב נעצרים ועל הקרקע נשכבים כדי שהמ"פ יעייף מבט במפה ויראה לאן ממשיכים.

ובלב הישימון אשר שם רק הצנה שוכנת, נשמע קול פיצוץ אדיר של בונגלור. הגדרות נפרצים והפלוגה דרך הפירצה חודרת ולחוליות ולכתות היא נפרדת, ואש תופת נורית לעבר הבונקרים הירדניים החבוים. ואת בני האויב הצר הכל מטרידים כדי שלא יוכלו לעצור את הלוחמים הנמרים. והלוחמים לבונקרים מגיעים ואת האויב מכריעים, את הבונקרים הם מפוצצים ומיד הם נסוגים. והנה נדמה שהכל מתנהל יפה, לפתע מחברר שיש פצוע ברגע זה. היה זה אחד מהחברה שאי-אפשר היה לוהות בעטיה של החשיכה וספות הדם שכיסו את פניו. דם זרם מזרועו. אך יוסי היה כבר בעיצומו של הטיפול, לחץ על העורק ונעשה תחבושת לחוצת, נתן מים לפצוע והוריק מורסיום. את כל המלאכה הוא עושה כחובש ותיק שיועד היטב את המלאכה, וכל תנועה משלו מלווה מבטים מלאי הערכה והערצה מצד כל החברים לכבודו הרב והנעלה.

וכשהפלוגה חזרה ל"ביתה", לא זכרו הלוחמים את הדרך הקשה, את הקור המקפיא, את רגעי המתח והסכנה — הם רגילים... אבל הם זכרו, הם דברו והם שוחחו על פעליו של יוסי. פצוע היה הופך לבריא וגוסס — מחזורו לחיים. אכן תכונות נסחרות היו טמונות בו, אך כאשר יוסי כרע נפל שדוד — איש לא יכול להחיותו.

קשה, קשה להאמין כי היית ויותר לא תהיה, יוסי. יוסי שכולנו אהבנוהו, יוסי התוסס והער, בעל לב הזהב, המוכן לכל מעשה, יוסי איננו. וזו האמת? היתכן?

היית זה כמו רוח קר וזועף אשר כיבה לפתע אותו נר שלפני זמן קצר בלבד הודלק, ואשר שלהבתו יכולה היתה לדלוק ולדלוק ולהפיץ אור וחם נעימים. ביום בהיר ירד האסון על ההורים. כה יקר היית — ולפתע הפכנו להורים שכולים.

כמו בחברה, כן בחיי המשק והבית היה יוסי קשור לאדמה, לשחיל ולעץ בכל נימי נפשו.

יוסי היה ילד חסון ויפה תאר; בריא בגופו ובנפשו, נפש כנה וטהורה; טוב לב היה וחביב על חבריו.

אהבת את חיי הכפר. תמיד עזרת לאביך בטפול במשק. גם את העבודות הקשות שהוא השתדל למנוע ממך — בצעת ללא מלה, בן מסור וטוב...

תמיד היית ראשון בכל מקום. תמיד היית מלא מרץ ושמחה.

נפלת על הגנת המולדת. את היקר מכל הקרבת — את חיך. השארת אחריו כאב עמוק, הורים שכולים ואח — והרי אתה רק בן 20...

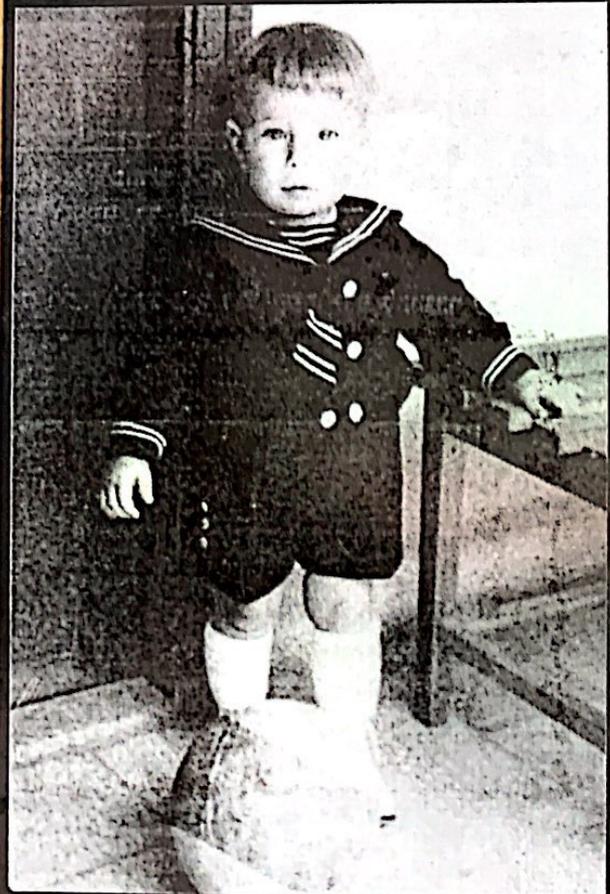
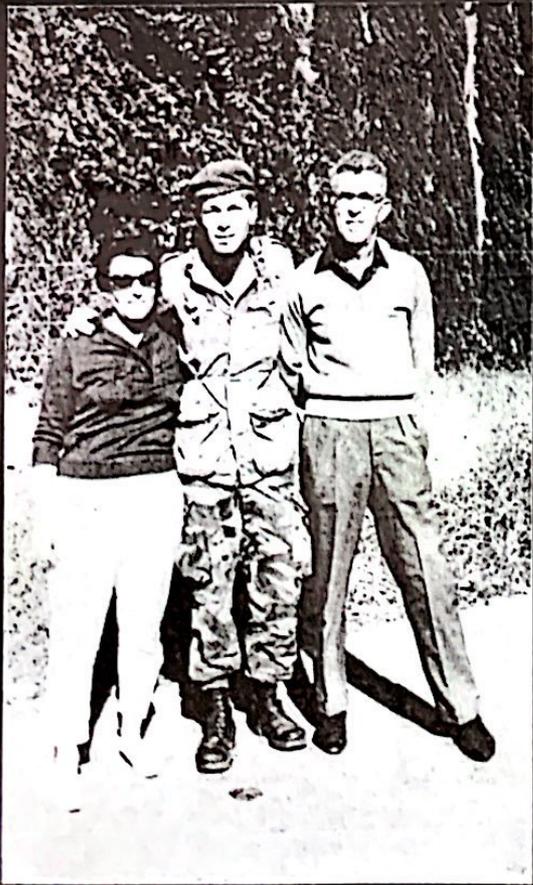
נלחמת כגבור, ונפלת כגבור. לא לשוא היה קרבך.

יוסי, העט אינו מש מן הנייר, ואתה, לו יכולת לקרוא ולהאזין לכל הדבורים הללו, ודאי היית דורש בענווה להפסיק כי לא היו לרוחך. אבל אני חייבת לכתוב, ולו כדי להביע באפס קצה, מה גדולה האבדה ומה היגון הרב שהסבת לנו בהשאירך אותנו גלמודים לנפשנו.

לא אומר „היית” כי בשבילנו אתה מוסיף להתקיים. לא לשוא היה פעלך, אנו נמשיך. וגם אם קשה היא הדרך — נלך בה.

וחצורף דמעחנו לכוס הדמעות הגדולה של כל עם ישראל, שנשמות יקיריהם תהיינה צורות לעולם בצרור גבורי ישראל שמסרו נפשם להצלת העם והמולדת.

אמא

על יוסי

יוסי שהיה — היאמן כן.
זהו אותו יוסי עצמו שעוד אתמול
צחק אחר, התהלך והשחובב.
והיום זה כבר יוסי שהיה. מה
פתאומי, חטוף ואכזרי, עוד לא
נתפס ולא נקלט עד תום. עליך
בשפת עבר לכתוב כשכל העתיד
לפניך מונח היה.

בחר בלונדי, צחוק קל של
ידידות משחק מעיניו הבהירות,
והנמשים הפזורים על פניו משווים
להם הבעה של ילד רך — שהיה...

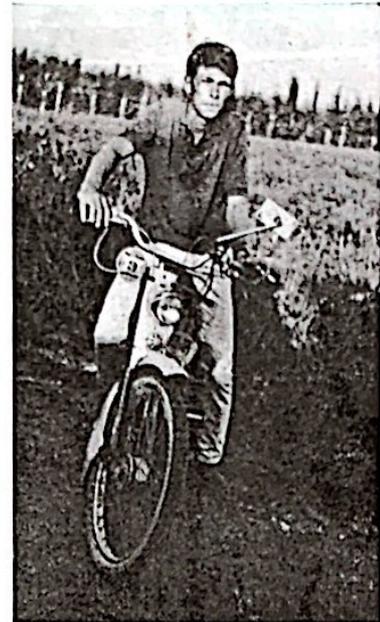
פוגש אותך ברחוב, שולח אליך
אחד מחיוכיו האופייניים, מושיט
אליך יד מורמת מורמת, ולוחץ את
ידיך לחיצה גברית יתרה, כשראשו
מורכן לפניו ומגרונו בוקעה

צריחת חדרה קלה, וקריאת ה"מה נשמע?" הידידותית נפלטת מאליו מפיו.

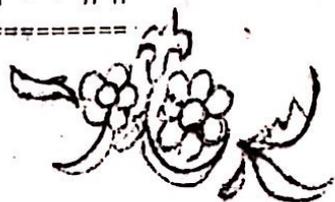
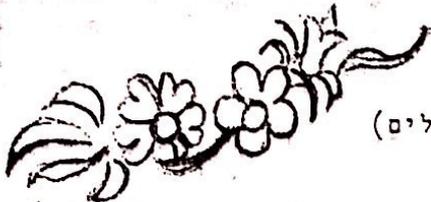
מצטרף אליך לכל מקום, רק שיהיה מענין ושאפשר יהיה לעשות שמח;
הטוסטוס הצהוב דהר ומביא עוד ועוד חברה העירה. פניו צוהלות צוהלות.
ההתלהבות אוחות בו מידית, השלוה נעלמה כלא היתה; רגליו אינן מוצאות
מנוח וידיה מתנופפות לצדדים. כולו פעילות ולהט: חברה, לארגן, לארגן!
קדימה! משתהים? מחר חוזרים! מי יודע מה יהיה מחר? ואל אלהים,
באמת מה?

לעתים רחוקות מצאת רוגו וטינה בעיניו, אבל אם הם באו היתה עקשנות
בלתי נרתעת אוחות בו; היה מקים צעקה, פניו מאדימים, קולו הופך צעקני.
בלוריתו — שעד כה מסורקת היתה בשלוה הצידה — היתה נזרקת לצדדים
עם כל תנועה, ידיו הארוכות משרטטות תנועות נמרצות של הסבר והתנגדות
וכולו מרתיע. אלא שלבסוף, על מנת שלא להגיע לשיאים, היה פונה אחורה
ועזב את המקום. אך למחרת, או ביציאה הבאה — כשנפגשנו שוב — היה
הכל חוזר על מקומו בשלום, כמו שהיה תמיד — כמו שהיה.

העקשנות והרצון לעשות דברים על פי ראות עיניו ולפי ניתוחו שלו נתנו
אותותיהם לאורך כל הדרך (גם כשעבר מבית ספר עיוני לבית ספר מקצועי)
וכאילו דוקא בזמן האחרון מצא לעצמו את השלוה — כך קיווה, מצא את
שאהב: חי צוחא עם חברה שתמיד ניתן לסייע להם, לעזור בקריאת עבודה,
לקחת חלק בשמחותיהם וביגונם — המסגרת הצבאית, בה רצה גם להמשיך.

ה ח י י מ ע מ ה ש כ ו ר ל

(מהרהורי הורים שכולים)

הימים חולפים, 8 חדשים עברו, שוב ושוב צפות ועולות אותן שאלות כאובות שאי אפשר להתעלם מהן. איך? כיצד? ולמה? יוסי היקר... איך מילים היכולות לנחם המשפחה. כאשר נפלטות המלים השגורות: היו לנו אבדות, כך וכך... ולאחר ההודעה נמשך השידור כמעט בלי אהנחתה ובחלל מנסרת שרשרת האירועים היוזומית. אז יש נשמות ברחבי הארץ שכל רסיס של ידיעה נופלת עליהן כרעם ומפצצת אותן. מיד מחזירה אווון אחורה אל הארץ מסוים ואל דמות יקרה - וחשכה איומה כובשת את הכרתן. אז כאילו נח קול עולה מבהי הקברות אל חללו של עולם ומנהמת לאמר: זכרו יהודים, איך יצאנו לקראת המות. בלי חנאים, בלי חשבון למענכם. מדוע השעה הגורלית לעמנו אינה משתקפת בחייכם? מה שנדרש הוא - לזכור היטב מהו המחיר ששולם...

"כל הארץ הזאת" צריך להרגיש בכל פינה, בכל מעמד. הבנים שנפלו הם בני העם כולו... המועצות המקומיות, האיזורים, אלה הם נציגי הצבור ובאי כח המקום אשר בחוכו גדלו הבנים ומחוכו יצאו הגבורים למלא חובותיהם. לכן חוב קדוש הוא לכל אחר בישראל להקים מצבות, אנדרטאות ופרסום דברי ספרי "יזכור" השייכים לנופלים. זוהי היד הרומזה על העתיד ומקרינה בפני הדורות הבאים את המופת המבטיח קיומו של העם העליון לנצח...

יש מוכי צער שאינם מסוגלים לדבר.

ההורים הם אלה שעם הלקח הבן אין החלל שנפער מהמלא בשום פנים והפצע אינו מגליד כליל.

השבר העמוק נשאר בעינו ואינו מתכסה בשכבות של המשך צמיחה ויצירה חדשה. ההורים כבולים לאבלם ולסבלם עד סוף ימיהם וישנם רבים שמוסיפים להאבק זמן ממושך עם כאבם והם מעמידים פנים כאילו עלתה להם ארוכה. אפס... בחדרי חדרים הם מומסרים ליגונם ודמעתם ניגרת על לחים.

ההורים, איפוא, צמודים תמיד אל יקריהם שנקטפו באבם וזכרונם מלוח אותם בכל מקום. דומים הם לאילנות שביער שפתע בתקפו על ידי סופת רעמים וברקים נוראה שהכתה בהם, שברה ענפיהם, עליהם ואף עקרה רבים משורש והנהגה הם האילנות - בני האדם כאילו לא הקיצו עדיין מסייטם, מסתכלים סביבם ושואלים - האמנם קרה הדבר?

וכת. עלומים המזכיר כל כך את אותן הסערות. של גלי הנעורים שהושלכו לתוך המערכות הגורליות. ואלה שנשאו את הנצחון על כתפיהם לא זכו לראותו בהתגשמותו. זה לעומת זה.

איך לתאם מצעד החוגגים לתהומות האבל והיגון?

נערים אשר זה עתה השלימו חוק למודיהם, טרם נפתח גביע חיייהם וכבר עמסו את גורל האומה וקיומה על כתפיהם.

טלאים וגדיים הפכו לזאקים וכפירים וחוללו נפלאות. הם גילו מסירות נפש לבלי גבול לכלל, למולדת לאמא - אבא, אך גם לפרט, לחבר הצועד לצדם.

היו אלה פרחי אנוש שקמלו בשעת פריחה. כאלה היו כולם, חיילים מצוינים אך לא אפי קרבות. לוחמים עזי נפש שידעו להשאר כבני אדם גם במצבים חמורים. נפלאים ייהם ובמותם. אנו יודעים, מבינים ומרגישים מה אבד לנו. מה נטמן תחת העפר יחד גויותיהם המרוסקות. האם יש בכוחם של הספדים והעלאת זכרם כדי להרגיע את האב חגעוע לבנו היקר והאם חשקוט אי פעם האמא שבנה היה חלק מהויתה ודם מדמה?

מי ירד לעומקה של באר היגון ולא יתמוטט? אני נכנע לחולשתו ובעיני רטבות צרבת.

י ז כ ו ר (ס' יזהר)

נזכר אחים ורעים אשר יחד יצאו עמנו בפלגות הלוחמים - אנחנו חזרנו והמה לא ישובו עוד. גלים גלים עלן, שטפו וחזקו - המה בחרו על חוף אין טוב. צעירים יצאו וחסנים, באים וחמירים, צמח השדה, עד שהשיגתם העופרת ורסיסי מוח קטלום. איש אחר איש נשמטו ונפלו בטדוח, כל בן לאמו, כל אב לילדיו, כל אהב לאוהביו, מלוא כל הארץ.
הלכו ואינם עוד. נדמו בחורים, שאון נעורים חדל. בעצם חמימות נעוריהם, בעוד הכל חלוח וחקקה - הלכו ולא ישובו עוד הביחה - - -
נזכר את הנופלים אשר אינם עמנו פה היום.

הם באים מן ההרים, מן השפלה, מן המדבר.
הם באים - שמות, פנים, עיניים - ומתיצבים אל המסדר.
הם באים בצעד גבוה, חזקים ושזופים. הם יוצאים מתוך המטוסים המרוסקים, ומן הטנקים השרופים.
הם קמים מאחורי הסלעים, מעבר לדיונות ומחוך תעלות הקשר. בבורים כאריות, צזים כנמרים וקלים כנשר. והם עוברים אחד אחד בין שתי שורות של מלאכים המאכילים אותם ממחקים ועונדים על צואתם פרחים.
אלה אלה האנשים שלי, אלה האנשים... וככה הם עומדים והאור על פניהם. וכך אלהים לבדו עובר ביניהם. וכשדמעות בעיניו הוא מנשק את פצעייהם והוא אומר בקול רוטט למלאכיו הלבנים: אלה הבנים שלי, אלה הבנים...

חיים חפר.

(הודפס בעלון של פי בקשתה של הח' פנינה פכטר)

ל ז כ ר ם

נרכיז את ראשינו לכבודכם
שעולמכם כולו סוהר
בעודכם כה צעירים
בקטלתם לעולם הזוהר.

זוהר - ישראל - יוסי - ודני - זכרונם לברכה.
הגיבורים שלחמו היו איונו ואינם!
תמיד ראשונים - לקרב. ובנפלים -
בבנתה האנדרטה לזכרם.

פה בדממה, מול מצבה דוממת
את זכרם וכבודם אנו מקדשים.
הודות לקדושים - החיים נמשכיו
חבל על דאברין דלא משתכחין.

יוחנן.

שבע שנים לנפילתו של בננו ואחינו
הבלתי נשכח.

יוסי פכטר הי"ד

שני שירים

רציחתי

רציחתי שתשוב, שתבוא כך מתאוס
וחאמר רק מילה אחת פשוטה
שתביע הכל, שלום. . .
אך ידעתי כי עברה שנה שביעית. . .
כי זה גורל החיים האכזרי
ונזעק, מדוע לא שב!
כי שוב לא תשוב
לשמח לב אם
והפרידה האחרונה היה לנצח.

יוסי

היה היה ילד
ער חביב ושובב
אהב לשחק, ללמוד פחות,
היחה לו בלורית צהבהבת
על מצחו היחה גולשת
ועיניו כחולות ירקרקות
בערנות בולטות
וחמיד שוחקות.

כולו חן
וכל מקום מלא אהו
וביום אחד, 'אבן אלמח.
שכין פרחים נצבת
מספרת לחמיד
היה היה, חייל. . .
והנה הסך לנצח עם השם
נפל בקרב למען המולדת
אלי! אלי! אלי שלי
ימים ולילות דמעות זולגות.

פ. פכטר.

טמונה שנים של געגועים וכאב אל היקר לנו מכל
אהוב לבנו בננו ואחינו סמל יוסי פכטר ז"ל

גדמ הקול.

גדמ הקול, רעם הצחוק המחגלגל,
שככו צעדים מחוננים של רגל.
החיוך בזוויות הפה שכן,
ניצוץ האושר בעין דעך.
השפה הרכה הכובשת לבבות,
המחשבות, הדמיונות, האהבות,
השכל והחריף וכל הכשרון
שפעלו היטב עד הרגע האחרון.
הפנימ האצילות העדינות
מביטוח כעה מחוך החטונות.

הוא נשאר שם רחוק,
כדי להדוף אויב,
בנעליים שחורות ובמדי זית.
יותר לא יבוא אושר אל הבית.
הוא נפל כה צעיר ואוהב.
בדמי ימיו הכל עזב,
עולם אכזב שכולו כזב.

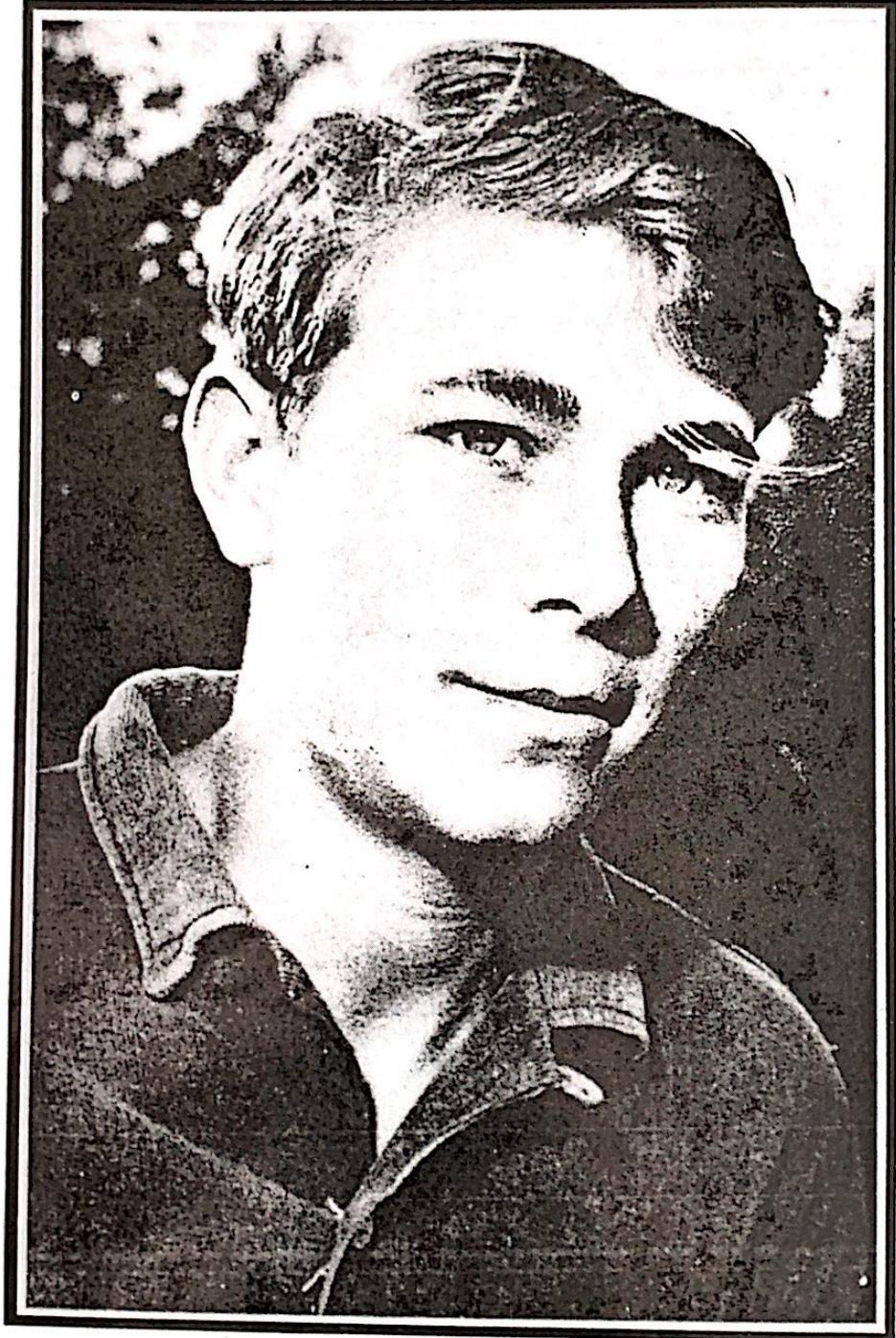
מסר נפשו העדינה היקרה,
קשה להאמין שזה קרה.
בן משכיל עם חדות חיים,
רק לעזור לזולת שאף כל השנים.

הוא הלך וזעזע נפשות,
והוחיר לב דווי וזב אנחות.
הפצע בנשמה לעולם לא יגליד.
רק לשמוע קולך הערב בני,
רק להרגיש אותך קרוב,
למשש אח נוכחותך באהבה,
בני היקר!

בן-עמי
ליום הזכרון 1977
משפחת פכטר.

ת.נ.צ.ב.ה.
פכטר יוסף
1949-1969

אומרים שפרחים
הם סימן ליופי וחן
והדר
אל כמה אצלך
הם נראים פי תמיד
עצובים
ושקטים
ושוקטים...

